

Reducció en general de luxacions i fractures per sorpresa

pel Dr. R. BOQUET, d'Artesa de Segre

L'objecte d'aquesta comunicació és posar de manifest i senyalar l'importància que de l'aprofitament dels primers temps de l'accident, quan encara hi ha el sopor o xoc de insensibilitat per no haver reaccionat els teixits, ni l'edema encara no'ls ha immobilitzat en les noves posicions i relacions. Es allavors quan en lloc de consultar procediments s'ha d'anar de seguida a reintegrar les relacions anatòmiques i funcionals, a ésser possible, per a lo qual l'ecstensió i contraecstensió fetes per ajudants ensajats lo que s'ha d'executar baix la direcció o instrucció facultativa a l'objecte de, en un moment donat pel facultatiu i actuant els ajudants amb la força i direcció ensajada en una habitació apart i amb altre individu a fi de que l'lesionat o accidentat no n'hegui esment.

Obrant o actuant aixís, quan el lesionat se n'adona ja están restablertes les relacions anatòmiques del mateix modo que se separen les parets articulars de les falanges fent-hi entrar la sinovial o teixits per la línia inter-articular quan se sorprén en la tracció del dit, sentint-se un soroll sec per no haver la contracció muscular oposat aixís obstacle a la separació dels ossos sencers o fracturats, situant-se en la direcció rectilínia en que ha actuat la tracció i contra-tracció dels corresponents ossos; d'ells s'ha de partir per a obrar amb seguretat per a moure'ls en

un sentit donat i deixar-los en la situació o posició fisiològica o normal. Les luxacions escàpulo-humerals i les del colze són fàcilment reductibles i n'obstant s'en veuen que deshonren als individus que intervingueren a seguit de l'accident. Se comprén que la reducció del maxilar inferior és una excepció d'aquest procedir general tan descuidat per molts metges per falta de coratge. Tan sols a ell importa col·locar als ajudants ensajats apart i al simular un examen de l'articulació o fractura dóna les senyals convingudes de un, dos, tres amb els ajudants autors de l'extensió i de la contra-extensió en el sentit, direcció i potencia preparats conforme el facultatiu hagi determinat, segons els coneixements que de la reconstitució de l'accident tingui format judici. Al rectificar la direcció i situació dels ossos per la tracció i contra-tracció actúen sobre els ossos mateixos com si estessin desprovistos de carns, se'ls col·loca o posa en situació per a recuperar les funcions que'ls hi eren pròpies; si luxació, en sons moviments d'extensió i flexió; si fractura en la situació en que estaven avans de l'accident.

No es la força desplegada la que fa recuperar per sí sola les relacions anatòmiques normals, sino que és en virtut de que la contracció muscular no s'hi oposi en atenció a la prevenció del dolor; aquest és lo que dificulta e impossibilita la maniobra lenta, per això s'ha d'obrar ràpida e instantàniament en un moment inesperat, sense por a l'air, ni desmai que l'acció sobtada pod ocasionar, perque al sentir-se ja está reduïda la luxació i están rectificades i coaptades, les extremitats òssies.

L'extensió i contra-extensió aixís practicades deurien fer-se sempre que persisti's el dolor articular en un accident, perquè moltes vegades l'edema dificulta l'examen dels ossos amb llurs relacions anatòmiques i després ja fóra tard per a ensajar una reducció i una coaptació impossibles per esser les relacions anatòmiques estables.

Una vegada reduïda una luxació la inamovilitat no deu esser absoluta, que com en una artriti quedaria una anquilossi.

Els teixits que rodejen les articulacions són de poca vitalitat, i una vegada contusos per la violència devem haver de protegir-los amb el calor ja siguin d'oli, ví, etz., mentres siguin més calents millor, perque frets no tenen cap ació. N'obstant l'anestesia pel dolor exagerat en els primers moments, pod esser per bany frets, però més tard el calor és l'element vivificador i regulador de la vida. Aixís se comprén com els individus sense resistencies com els infants, els vells; els polls en

dies humits, embromats i frets perillen; no poden resistir amb llur petita activitat i calorificació l'influència paralizadora o asfixiadora dels elements anatòmics encara que tonifiqui, concentrant energies en la cèl·lula que no augmenta en volúm, ni en número, sinó per medi del calor primitiu o consecutivament aplicat pel calor i creix per la llum com ve demostrat en els vegetals durant un dia de sol i un dia nubol amb poca variació de temperatura entre'ls dos.
